

Z pražské architektury tehdejší doby patří Podolská vodárna mezi nejvýznamnější stavby

Ivana Weinzettlová Jungová

Prof. Ing. arch. Arnošt Navrátil, CSc., působí na fakultě architektury ČVUT Praha. I když převážně projektuje sportovní stavby, v devadesátých letech se dostal k příležitosti renovace části Úpravný vod v Podolí na vodárenské muzeum. Tým architektů prof. Ing. arch. A. Navrátil, CSc., Ing. arch. Petr Páv a Ing. arch. Václav Frydecký obdržel za rekonstrukci čestné uznání Grand prix 1996 a rovněž cenu primátora hl. města Prahy.

Jak jste se k zakázce na renovaci Úpravný vody v Podolí v roce 1992 dostal?

Generální projektant Hydroprojekt sháněl architekta pro rekonstrukci haly filtrace a doporučil mě některý ze spolužáků. V té době většina z nich působila ještě v projektových ústavech a nemohli takovou zakázku vzít, zatímco já jsem měl již autorizaci. Technologická část v zmiňovaných prostorách byla již vyřazená z provozu a historik Jaroslav Jásek navrhnul, že by zde bylo vhodné vytvořit vodárenské muzeum (pozn.: Časopis Sovak informoval o muzeu v článku Dvě výročí Muzea pražského vodárenství v č. 12/2007). Nové řešení se týkalo nejen místností, ale i vstupních partií, či postranního schodiště, kvůli bezbariérovému přístupu se budoval výtah. Dále se projektovala vrátnice a nový objekt pro chemické hospodářství, což je přízemní objekt v parku. Hydroprojekt v první fázi očistil halu filtrace od letitých nánosů, kabelů, či pozdějších vestaveb. První varianty přestavby jsme vytvářeli půl roku. Asi rok pak trvala samotná stavba. Navrhování pro nás bylo srdeční záležitostí, protože stavba se nám líbila, z pražské architektury té doby (2. pol. dvacátých let 20. stol.) patří mezi nejvýznamnější.

Prof. Ing. arch. A. Navrátil, CSc.

Narazili jste na nějaké obtíže?

Neřekl bych, my jsme se ničemu v prostoru nepříčili, rádi jsme se přizpůsobili principu, který nastavil již architekt Antonín Engel. V hale filtrace vznikl nový velín a technologická část byla oddělena od muzea prosklenou stěnou. Po odstranění nánosů se objevil krásný, monumentální prostor, čistě konstrukčně vyjádřený. Chtěli jsme na stavbu navázat, ne jenom na architektonické detaily stavby, které nás zaujaly, ale i zpracování kovových výrobků. Převzali jsme názor z tehdejší doby, ale zpracovali jsme ho v moderním duchu, ať již se jednalo o světla, či zábradlí. Nevytvářeli jsme subtilní, současné tvarosloví, spíše jsme volili robustnější zpracování. Kdokoliv do muzea přijde, pozná, že architektura je současná, ale přitom se zdařilo nové pojetí výtvarně spojit s původním designem. Pracovali jsme i s drobnými detaily, jakými je například kabina výtahu s kulatým okénkem.

Řešily se hodně i zvolené materiály?

Například do místnosti, která slouží jako malý přednáškový sál, jsme potřebovali křesílka. Podle zvolené koncepce by se tam nehodila čalouněná křesla. Tak jsme je nechali zhotovit podle návrhu architekta Karla Fořtla jako technicistní výrobek z kovových trubek, celé vytvarování a opěradlo je z děrovaného plechu, které má asi centimetrové dírký. Hlavní barvou, která je v interiéru nosná, je modř. Stěny prezentační místnosti jsou obloženy z akustických důvodů děrovaným plechem. Dodržovali jsme materiálovou jednotu a tvarový soulad. Snažili jsme se především o technický výraz. Nabídka hotových výrobků nebyla v té době ještě tak rozmanitá, a tak jsme museli netradičně kombinovat různé prvky mezi sebou.

Liší se navrhování pro technologické stavby?

Určitě ano. Speciálně u vody, kde se pracuje s vysokým tlakem, výrobky jsou zřetelně robustní, masivní, oblé a architektonický návrh je musí přijmout. Obdivuji vodárenské předměty, takový starý mosazný kohoutek u vany je přece krásně a funkčně zpracovaný výrobek. I takové věci nás inspirovaly při návrhu. Využili jsme ale i moderní technologie a materiály, jako byla kovová křesílka a obklad z děrovaného plechu, čímž jsme přiznali dobu, kdy byla rekonstrukce provedena.

Podolská vodárna je památkově chráněná budova, jak jste se domlouvali s památkáři?

Proběhlo složité vyjednávání, odpovědnému pracovníkovi na Národním památkovém ústavu se zdál návrh příliš moderní. Ukázal jsem tedy projekt jeho nadřízenému a tomu se naopak moc zalíbil. Navštívil totiž zrovna technické muzeum v tehdejší západní Německu, kde se interiérové úpravy a detaily opíraly o podobný názor, a díky jeho souhlasu byl náš návrh schválen.

Ivana Weinzettlová Jungová
redaktorka časopisu Sovak

Fotografie rekonstrukce a stávajícího interiéru vodárny: archiv PVK, a. s.

